

ESPLAIS LITERARIS

Veus-ho-aquí

Sense Lema

Doneu-me seba bullida,
pebrots tous, escalibats,
escudella de carbassa,
cols sens'oli, sopes d'all,
bitxos d'aquells més rabiosos,
cigrons a fall de soldat,
bledes bones... per fé emplastres,
bròquil vell, ben espigat,
patates de les grillades,
escarxofes sens pelar,
mongetes de *jaumets* plenes,
cogombres dels més picants,
ensiam com paper d'estrassa,
tomàtecs vells, arrugats,
escarola tota mústega,
raves, fregits, com el cap...
Doneu-me cavall amb faves
o tocino ranci amb naps,
qua de marrà a la brasa,
peus de cabra amb espinacs,
cervell de guilla amb espàrrecs,
coll de gos, cuixa de gat,
cap i pota d'ase amb créixems,
ventre de llop fet a l'ast,
palpís d'os amb cuscunilles,
trompa vella d'elefant,
menuts de mona a l'adóba,
espatlla d'orangutan,
orella i morro de truja,
ronyons d'esquirol saltats,
cigales fetes amb truíta,
criadilles de llangardaix,
escabetx de sargantanes,
fetge de rata... ratat,
fib-blons de mosquits amb guixes,
ous d'oreneta ferrats,
cors d'esperver, becs de lloro,
dragonets rostits a talls,
llengua de serp feta amb pèsols,
mussols ofegats amb llar,
tripes de fura amb sanfaina,
comes de tortuga amb sal,
òliva a la vinagreta,
ales de corp, ulls de gaig,
i, per postres, pega-dolça...

Pro no em dongueu mals-de-cap!!

(Premiat amb un Xai, en els Jocs Florals humorístics del Centre Popular).

De literatura

Encara no em sentit mai a malparlar del llibre; aixó deu ésser per què és bo.

Que el llibre té amics, no cal duptar-ho; però uns amics, que estant convençuts de la qualitat de la seva amistat, no fan res per contrarrestar la indiferència del gros públic que ve a ésser un enemic dissimulat.

La defensa que es fa de la literatura, és per mitjà de la literatura mateix i s'hi escriu que el llegir és una cosa molt bona, elogi que naturalment només se n'enteren els que ja llegeixen.

Es una cosa molt antiga el costum de la propaganda escrita, poc menys de la que té la majoria de la gent de viure al marge de la feina que fan a les imprentes.

En aquests temps de grans espectacles olímpics, serà qüestió de descendir fins a la propaganda verbal per fer nous fonaments i engrandir l'edifici de la cultura que els intellectuals d'alçària findran d'estucar i polir.

La feina de l'orador-paleta s'imposa per donar ídem als de les arts decoratives de la literatura, que tant abunden en aquest art i que resulta estèril perquè no troba prou camp preparat.

Ja està bé que hi hagi escriptors de volada, però també tenim de mirar que volant tots com un aixam no perdem el contacte amb el poble. Si a l'escriure no pensem que ho fem per a que es llegeixi, despreciant al públic, mereixerem la correspondència.

EMILI CODINA

* * *

A l'amiga M. J.

Quan bells són els matins de primavera
que entonen els ocells bonic cant
i en son to anuncien l'hora primera,
quan l'alba en va llustrejant.

El vaixell vos emporta, ma bona amiga,
a llunyanes terres, mar endins sens repòs,
no poguent l'aimat cloure la ferida
de l'amor; la llunyania la clou forsós.
Canten els ocells un cant de vida,
plens de gaubança i d'il·lusions,
il·lusions que vostra ànima n'és defallida
de l'amor i de les passions.
No n'esteu trista, ma bella amiga,
per aquell amor que vos fa patir,
malgrat com l'amor del primer dia,
un de nou en tornarà florir.

Moren alegres els jorns de primavera;
comencen a corre les fulles de tardor,
i va finant del jorn l'hora darrera,
omplent l'espai amb dissenys de tristor.

J. C. GINÉ